

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1436/2019
28.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Зорана Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К 187/17 од 28.05.2019. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 164/19 од 04.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Зорана Јовановића, поднет против осуђујућег дела правноснажне пресуде Основног суда у Крушевцу К 187/17 од 28.05.2019. године и правноснажне пресуде Вишег суда у Крушевцу Кж1 164/19 од 04.10.2019. године, у делу у коме је осуђујући део првостепене пресуде потврђен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 187/17 од 28.05.2019. године, у ставу првом, окривљена АА оглашена је кривом због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па јој је за свако од извршених кривичних дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, утврђена појединачна новчана казна у одређеном износу од по 20.000,00 динара, а затим је осуђена на јединствену новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 динара, коју је окривљена дужна да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде и истовремено је одређено да ће суд, уколико окривљена новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Приватни тужиоци ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак, сходно члану 258. ЗКП и одлучено је да ће о трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем.

Ставом другим изреке, окривљена АА, на основу одредбе члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођена је од оптужбе да је извршила продужено кривично дело увреда из члана 170. став 1. у вези члана 61. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 164/19 од 04.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљене АА, адвоката Зорана Јовановића и пуномоћника приватних тужилаца ББ и ВВ, адвоката Биљане Илић и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда у осуђујућем делу захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 65. став 2. ЗКП и из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену пресуду у ставу првом као и другостепену пресуду у делу којим је одбијена жалба браниоца окривљене и донесе одлуку којом се окривљена ослобађа од оптужбе или да укине само другостепену пресуду у делу којим је одбијена жалба браниоца окривљене и предмет врати другостепеном суду.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Наиме, бранилац окривљене, истичући битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, у поднетом захтеву заправо наводи да, како је одредбом члана 65. став 2. ЗКП прописано да се приватна тужба подноси у року од 3 месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог, а који рок се по ставу браниоца односи и на све евентуалне измене и допуне чињеничних навода приватне тужбе, те како је приватна тужба „уређена“ поднеском након протекла законом прописаног рока од три месеца, то по ставу браниоца тај поднесак суд није требао да прихвати јер је дошло до „застарелости поступка“.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, исте наводе, бранилац окривљене АА, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи

неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак у погледу рока за измену оптужног акта – приватне тужбе, као и у погледу тога на који начин и када је предметна приватна тужба поднета, уређена и прецизирана (страна 3. став 2. другостепене пресуде), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

По ставу Врховног касационог суда, измена оптужног акта није везана за рок из члана 65. став 2. КЗ, како то погрешно сматра бранилац окривљене, већ приватни тужилац може, сходно одредби члана 409. ЗКП која се примењује и у скраћеном поступку, да врши измене чињеничног описа кривичног дела током целог кривичног поступка и то све до завршетка главног претреса и то тако што приватна тужба може бити измењена изостављањем, додавањем и променом одређених чињеничних навода, као и променом правне квалификације кривичног дела, при чему је суд везан за чињенични опис дела, а не и за правну квалификацију кривичног дела (члан 420. ЗКП).

С тога се измена приватне тужбе, на коју се позива бранилац окривљене, не може сматрати неблаговременом, нити је у конкретном случају дошло до „застарелости поступка“, како то бранилац окривљене указивањем на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, неосновано истиче у поднетом захтеву.

Надаље, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је правноснажном пресудом, у ставу првом, прекорачена оптужба, јер приватни тужиоци нису прецизирали да је радња извршења кривичних дела за која је окривљена оглашена кривом и осуђена у ставу првом, предузета дана 19.02.2017. године, док је у чињеничном опису кривичног дела утврђеног у изреци пресуде у ставу првом наведено да је окривљена предметна кривична дело извршила управо дана 19.02.2017. године.

Изнетим наводима, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је пуномоћник приватних тужилаца, у завршној речи на главном претресу одржаном дана 28.05.2019. године прецизирао приватну тужбу поднету против окривљене АА дана 27.03.2017. године, у погледу тачног означања времена извршења кривичних дела која се окривљеној стављају на терет и за која је у ставу првом изреке правноснажне пресуде оглашена кривом и осуђена, на шта је законом овлашћен, наводећи да су кривична дела која су предмет оптужбе, уместо у току месеца фебруара 2017. године, извршена дана 19.02.2017. године.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране

законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Самим тим, по налажењу Врховног касационог суда, првостепени суд у ставу првом изреке пресуде, није прекорачио оптужбу, односно није повредио идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљене АА, јер је време извршења кривичних дела исто и у прецизираној приватној тужби и у изреци пресуде у ставу првом, при чему постоји истоветност и у погледу битних обележја кривичних дела, односно у погледу чињеничног описа радње извршења, као и начина извршења предметних кривичних дела описаних у приватној тужби и у првом ставу изреке првостепене пресуде, због чега су наводи захтева браниоца окривљене којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оцењени неоснованим.

Бранилац окривљене у уводу захтева истиче да су побијане правноснажне пресуде, у осуђујућем делу, донете и уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али истакнуту повреду закона не конкретизује.

Како је одредбом члана 484. ЗКП прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), те имајући у виду да се у образложењу захтева браниоца окривљене не наводи у чему се састоји истакнута повреда закона, а како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледају повреде закона на које се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену истакнуте повреде закона није упуштао.

Из напред наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама, у осуђујућем делу, нису учињене повреде закона на које је указано захтевом за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић